

mange Medlemmer. Siden den Tid har Forholdet forandret sig, idet det brittiske Bibelselskab har fordeelt over 150,000 Bibler og anvendt over 200,000 Rd. derpaa. Det gaaer dog virkelig ikke an at beskaffe Landets fattige Befolkning til Fordeel for Vaisenhuset og for en enkelt Boghandler. Det Eneste, der kan indvendes mod Bibelselskabet, er, at Apokrypherne savnes i deres Bibler, og at den reformeerte Kirke kunde ville gjøre sin Indflydelse gjældende, men der er jo ikke Tale om at forbyde Folk at købe Bibler, hvori Apokrypherne ikke ere; der er kun Tale om at forhindre fattige Folk i at købe Bibler, og man maa erindre, at paa Island har hverken vor Regjering eller Noget tænkt paa at gjøre, hvad det fremmede Selskab har gjort. Jeg skal fremhæve et lille Træk, som er karakteristisk for Selskabet, og som jeg haaber vil være tilstrækkeligt til at vise, at et saadant Selskab ikke i Længden bør udelukkes. En Mand her i Byen onskede i Sommer et persisk Nyt Testamente og henvendte sig derom til Bibelselskabets Agent her, men han havde intet saadant. Han skrev imidlertid til Selskabet i England, der, da det heller intet havde, gjorde sig den Uleilighed at skrive til Calcutta blot for at skaffe det onskede persiske Testamente til Kjøbenhavn. Et Selskab, der i den Grad viser Hensyn overfor Publicum, og ingen Midler har formaaet til, at Biblen kunde salde fattige Folk i Hænderne, tror jeg ikke, at man i Længden kan holde ude, eller at det vilde være klogt, retfærdigt og billigt at gjøre det. Selskabet forlanger kun at faae Lov til at bruge sine Penge dertil, og Ingen kan dog have Noget derimod, naar man seer det fra et billigt og almindeligt Standpunkt. Jeg vil derfor slutte med at sige, at jeg haaber, at den ærede Cultusminister, der tidligere som Cultusminister har gjort saa Meget med Hensyn til den religiøse Bevægelse, vil imødekomme den Trang, der i saa Henseende herfter.

Schleppegrell: Der er et Ændringsforslag under Nr. 23, som gaaer ud paa en Redactionsændring, og som lyder saaledes: „Stedetfor Gymnastikdirectøren og hans As-

sistent“ sættes: „Honorarer for Tilsyn med Gymnastikunderviisningen“. Denne Redactionsændring kan jeg ikke Andet end billige, og det faa meget mere, som jeg vil haabe, at den Directeur, som nu er udnævnt for Gymnastiken, maa blive den sidste, vi faae at bestille med. Som de Herrer vide, er det Frederik den 6te, der har udstedt Anordningen om Gymnastiken. Man har indskræpet den flere Gange, men uagtet alle Anstrængelser i den Retning har det dog vist sig, at Gymnastiken til stor Skade for vort Forsvarsvæsen staaer paa et meget lavt Trin, og det er derfor ganske naturligt, at man opkaster det Spørgsmaal, hvad Grunden dertil kan være. Den kan sandelig ikke søges i, at den afgaaede Directeur har vist Mangel enten paa Ridkjerhed eller paa Dygtighed; han har vist tværtimod gjort Alt, hvad der kunde gjøres i saa Henseende, og Grunden maa altsaa søges et andet Sted end hos Directøren. Naar man seer hen til, hvad man har kunnet læse i Berlingske Tidende om Gymnastikens Tilstand heri Landet, vil man finde, at det lod omtrent saaledes: „Nogle Steder: god, andre Steder: mindre god, maadelig, slet, der er slet ingen“. Dette bliver bekiendt for hele Landets Bedkommende og indberettet til Cultusministeriet; det er gaaet saaledes klar ud og klar ind og er ikke blevet bedre. Jeg formoder virkelig, at Grunden dertil er, at Cultusministeriet krymper sig ved at tage de summariske Forholdsregler, som ere nødvendige. For at gennemføre Gymnastiken tilgavns heri Landet, vilde det vistnok være meget gavnligt, om den blev underlagt Krigsministeriet, og jeg er aldeles overbevist om, at dersom det var sleet under den forrige Krigsminister — hvad der vil skee under den nærværende, kan jeg ikke sige — var denne Sag snart bleven bragt i Orden, thi det ligger ganske nær, hvad man i denne Sag skulde foretage. Det vilde ikke være Andet, end at Gymnastiken underlagdes de særegne Brigadefreds. Naar Brigaderne havde Tilsyn med Gymnastiken, laa det i Brigadens egen Interesse at sørge for, at den kom i en respectabel Orden. De Forholdsregler, der skulde tages, vare naturligvis